

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Quodnam sit verisimiliter verum obstaculum impediens effectum
Sacramenti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Non minus
periculofum
est, abstinere
à Sacramentis,
quàm inutili-
ter accedere.

ab adorando pretiosi Corporis
ipsius Sacramento. Novi aliâ
ex parte, non minus ipsum in
judicio suo postulaturum ratio-
nem de communione omiffa
contra voluntatem suam, quàm
de communione male factâ con-
tra reverentiam Majestati suâ
debitam. Oportet ergo evita-
re utrumque; oportet commu-
nicare, ne privemur vitâ æternâ,
uti minatur nobis; sed oportet
communicare dignè, ne fortè

rei inveniamur Corporis & San-
guinis Domini, juxta S. Pauli
factum nobis monitum. Et
ingentes hæ duæ obligationes,
quæ utrinque nos urgent, inevi-
tabili nos stringunt necessitate,
ut indefessè invigilemus puri-
tati animæ nostræ, velut homi-
nes, qui, cum nutriantur propriâ
substantiâ Filii Dei, vivere etiam
debeant vitâ Dei. O quàm ve-
rum est, omnes Christianos de-
bere esse sanctos!

ARGUMENTUM.

*Quodnam sit verisimiliter verum obstaculum impediens
effectum Sacramenti.*

ARTICULUS V.

FAteor, mirum valdè esse,
quòd dum conscientiarum
nostrarum instituiamus examen,
non inveniamus peccatum no-
tabile nobis obstans, quin simus
in gratia Dei, & speremus aug-
mentum gratiæ ex usu Sacra-
mentorum. Nihilominus ma-
nifestè videmus, illam non cre-
scere in nobis, vel tam parùm,
ut nostram effugiat cognitio-
nem. Quòd obstaculum hic
possumus ponere, cum videamur
nobis servare totam legem
Dei?

um ex toto corde nostro, ex to-
ta anima nostra, & ex totis viri-
bus nostris? Ecce tibi maximum,
validissimum, magisque indi-
spensabile ex omnibus præceptis
Dei, quod requirit omnia, quòd-
que nihil excipit; & nihilomi-
nùs videtur, id ex omnibus mi-
nùs curari aut observari, quasi
nullam specialem afferret secum
obligationem; nullum ex omni-
bus est, cui minus tribuatur ob-
servantiæ, cui adimplendo mi-
nor impendatur zelus.

Nonnulli faciunt ex eo velut
præambulum Confessionis suæ,
& dicunt obiter: Accuso me,
quòd non amaverim Deum ex
toto corde meo. Sed non inten-
dunt

Nimis parùm
æstimatur o-
bligatio maxi-
mi præcepti.

Quid novi, an non peccemus
omnes gravissimè contra pri-
mum & maximum mandatum,
quod præcipit nobis, amare De-

Confitemur,
nos non a-
mâsse Deum,
velut rem ni-
hili, & sæpe
est peccatum
mortale.

dunt per hoc præbere materiam
absolutionis, & plerique Confes-
sarii hanc desuper non darent:
ambo tam poenitens, quàm Con-
fessarius credunt, non esse id, nisi
levem quamdam imperfectio-
nem. Sed quæro, quod majus
peccatum potest anima com-
mittere, quàm non observare
maximum & maximè obligato-
rium ex omnibus præceptis le-
gis divinæ? Estne, quòd ignore-
tur, non amare Deum ex toto
corde suo, sicut lex præcipit, esse
peccatum mortale? Itane? cre-
datur, alia præcepta, quæ mino-
ra sunt, obligare omnia sub pœ-
nâ peccati mortalis, & hoc, quòd
est maximum omnium, non o-
bligatum? Estne, quòd non
sciatur, illum juxta omnem
Theologiam, quicumque porta-
verit in corde suo amorem er-
ga aliquam rem vel majorem,
vel æqualem amoris Dei, esse in
continuo peccato mortali, &
nunquam exiturum inde, quoad
verè & absque figmento univer-
sum amoris Dei conferat impe-
rium in corde suo.

Quasi nemo
observat præ-
ceptum de a-
mando Deo,
nec credit,
quòd obliget
sub peccato
mortali.

Eheu! nulla videtur hujus rei
esse cura, quasi nemo sibi vertit
stimulo, amare omnia magis
Deò. Amamus ardentè amicos
nostros, consanguineos nostros,
cognatos nostros; amamus ar-
dentè bona nostra, mundum,
& vanitates illius; amamus ar-
dentè nosmetipsos, vitam no-
stram, honorem nostrum, com-

moda nostra; non cogitatur
de alio, non fit sermo de alio,
non nisi his intenditur animus,
mens, affectus, totum huc no-
strum effundimus cor, totum
huc nostrum collocamus stu-
dium; & inter hæc omnia, om-
nium cogitationum nostrarum
de Deo est minima. Hoc non
ponderamus, & omnes quasi ita
vivimus absque remorsu con-
scientiæ.

Non dicam, quòd amor Dei
expellere debeat è corde nostro
amorem omnium aliarum re-
rum, quòdque ad satisfaciendum
obligationi maximi præcepti, ita
amari debeat Deus solus, ut cæ-
tera omnia vel odisse vel negli-
gere debeamus: ex opposito ex-
presse mandat nobis, ut cum ip-
so nostros amemus proximos.
Amare possumus amicos nostros,
propinquos nostros, & etiam a-
mari debent inimici nostri &
peccatores ex amore ipsius: Et
denique amare possumus omnia
illa, quæ Deus amat, amando
illum, sicut præcipit, ex toto cor-
de nostro, modò plùs omnibus
amemus ipsum.

Sed amare omnia magis ipso,
æstimare omnia, adhærere omni-
bus, loqui de omnibus, laborare,
nosque fatigare longè magis pro
omnibus, quàm pro ipso, dum
ipse negligitur, dum ipse obli-
vioni datur, dumque ipse ratio-
ne quâdam contemnitur à no-
bis, ut consecremus totum cor
nostrum,

nostrum, æstimationem nostram, & affectus nostros creaturis; nonnè cæcum esse oporteat, qui non videt, impossibile sic esse observare primum & maximum præceptum, quod mandat nobis amare Deum ex toto corde nostro, & ex tota anima nostra, & ex totis viribus nostris, quòdque nos obligat sub pœna peccati mortalis æquè ac omnia alia præcepta, sed fortius, sed indispensabiliùs cæteris omnibus præceptis legis Dei? Et tu, qui haberes remorsum conscientia, si commisisses homicidium vel furtum, eò quòd peccâsses contra præcepta Dei: Non occides, non furaberis; non sentias vel minimum in conscientia tua stimulum, quando absque intermissione peccas contra præceptum maximum, quod te obligat, ut ames Deum ex toto corde tuo?

Permittere dominium aliis amoribus, quàm amori Dei in corde suo, quantum crimen, quantum periculum.

Itâne? Contentus sis dicere duntaxat obiter, velut præludium Confessionis tuæ, quòd non amaveris Deum ex toto corde tuo? Et dicendo hoc credas, te dicere nihil dignum consideratione, & ne quidem cogites circa hoc elicere contritionem, & firma emendationis concipere proposita? Et eosdem permittas regnare amores in corde tuo, tot tantosque affectus erga centena crepundia, quibus afficitur & oblectatur cor tuum, & ex iis parva sua sibi fabricatur

idola? Tu nuncupas hæc inclinationes innoxias pro eo, quòd nuncupare deberes sacrilegas, eò quòd cor tuum suffurentur Deo, idque tam impensè occupetur illis, ut de nulla re alia admittat cogitationem? Et tu de alio non facis verba, & anima tua non alio distinctur negotio, dum interim oblivisceris Deum, dum nullatenùs ipsum amas, dum ne quidem de ipso cogitas, dum nullum de ipso misces sermonem, dum nullo erga servitium ipsius accenderis desiderio, dum denique accipis & adhibes ipsum, velut rem quamdam abjectissimam? Quanta cœcitas, si non videatur, peccari in hoc graviter contra primum & maximum præceptum, quod omnem obstringit animam sub pœnâ peccati mortalis, ut amet ipsum ex toto corde suo? Et taliter vivendo securus quis esse possit, se esse in gratia Dei?

Quis novit, an hæc causa non sit, cur tot sine intermissione reiteratæ Communiones ab omnibus Personis devotis, Presbyteris & Religiosis utriusque sexus nihil producant in ipsarum animabus? Si ignorent obstaculum quòd ponant gratia, considerent benè dispositiones cordis sui, quibus repletur & occupetur affectibus, quibus succendatur & ardeat amoribus. Eheu! peccatum nostrum fortassis scriptum est in
H h h h h capite

Laqueus, quo innumeræ capiuntur animæ, quæ se credunt esse devotas.

capite Legis Dei, & non videmus illud: Hæc præcipit nobis, ut amemus illum ex toto corde nostro, & ipse est, qui minimam cordis nostri possidet partem. Faciamus, quidquid voluerimus, quoad verè expulerimus è corde nostro omnem alium amorem, qui cor nostrum suffuratur Deo, quoad firmaverimus ibi absolutum amoris Dei imperium, quoad amemus ipsum, unico verbo, sicut nobis præcipit, ex toto corde nostro, & non ex parva parte cordis nostri; non speremus, nos recepturos ipsius gratias, vel augmentum illarum, quando etiam decies millena receperimus Sacramenta; & nullam concipiamus animo certitudinem, nos benè ambulare in via salutis nostræ.

Error quorundam novorum Doctorum putantium, quòd satis ametur Deus, modò non offendatur.

An credendum sit iis, qui dicere nobis volent, satisfieri magno præcepto amoris Dei, modò Deus non offendatur. Deus æterne! Deus Omnipotens! quàm horrenda doctrina! an dici possit, amare me aliquem ex toto corde meo, modò ipsum non occidam, vel ipsi non eruam oculos? Quis unquam credidit, quòd amor, quo prosequendus est verus amicus, non consistat in alio, nisi quòd ipsum nullâ afficiam injuriâ? Quid est ergò amare? Tu hoc nôsti, amator impotens tui, qui tuas amas divitias, tuas voluptates, tuam glo-

riam; tu nôsti, quomodò amandum sit. Ama Deum tuum, infelix, ama Deum tuum saltem, sicut tuum amas argentum, tuam voluptatem, tuam vanitatem. Pudore suffundor, dum adedò indigna tibi propono exempla, comparans Majestatem & bonitatem infinitam cum spurcitiis & pulvere terræ. Enimverò moriendum tibi erit præ pudore tui ipsius, quandò infinita hæc bonitas & Majestas in judicio suo exprobrabit tibi, quòd postposueris ipsum infamibus voluptatibus tuis; quòdque, cum benè sciveris, quomodò amandus sit infamis complex brutalitatum tuarum, nesciveris, quomodò tibi amandus fuerit Deus tuus.

Quæris, quomodò amandus sit Deus, ut satisfacias obligationi mandati maximi, tibi id præcipientis sub poenâ damnationis æternæ: aspice, quomodò ipse te amaverit. Nonnè ex toto corde suo! Interroga hoc lanceâ cor perforatum, voluit id habere os apertum, ut clamaret ad te voce sanguinis sui, quòd plus te amet propriâ vitâ suâ: Sic oportet amare. Nonnè ex totis viribus suis? Interroga brachia ipsius, tensa in modum arcûs supra Crucem, & omnes Corporis & animæ ipsius facultates occupatas ad conquirendum tibi regnum æternum: sic amare oportet ex totis viribus suis. Nonnè ex tota ani-

ma

ma sua? Aspice, quod nunquam aliquid egerit, nec unquam aliquid passus fuerit, nisi ex amore erga te, quòdque totum se devoverit, totum se consumpserit, totum se sacrificaverit pro salute tuâ, quòdque post consecrata tibi omnia momenta vitæ suæ, tandem pretiosam hanc vitam deriderit ex amore erga te. Sic amare oportet ex tota anima nostra.

Excessus amoris, quem Jesus Christus demonstrat nobis in Sanctissima Eucharistia.

Sed vide tandem, quomodo post acquisitum infinitum meritorum & gratiarum thesaurum, includat omnes has pretiosas divitias in Augustissimo suo Sacramento, ubi ipsemet includitur. Considera bonitatis ipsius excessum erga te, dum ejusdem tibi permittit usum tam frequentem, quoties te bene disponere volueris ad ipsum recipiendum: intue- re propriis tuis oculis infiniti amoris ipsius abundantiam, quando ipsemet in Persona ingreditur cor tuum in actu Communionis tuæ, ut afferat illi totum ingentem oceanum divinarum harum divitiarum. An bene capis omnem immensitatè bonorum, quæ affert tibi, omnes ipsius divinas satisfactiones, omnia ipsius merita, verum ipsius Corpus, ipsius Animam, ipsius Cor, cum omnibus bonis affectibus, quibus repletur? Omnia hæc apud te sunt, & omnia hæc tua sunt, & verè spectant ad te, quia donavit tibi. Non abriperis?

non alienaris animo, aspiciens infinita, quibus repleris, bona?

Hauri tuo commodo, & quantum volueris ex magno hoc gratiarum & meritorum Redemptoris tui Oceano: Dilata cor tuum, amplifica & extende animam tuam, quantum potueris, per mille desideria, per mille bonos amoris affectus, compara & lucrare tibi indulgentias plenarias & Jubilæum maximum; quoties communicaveris id facere poteris. Nam ecce tibi omnem thesaurum satisfactionum Salvatoris tui, qui tuus est; offer illum Deo pro satisfactione omnium pœnarum debitarum peccatis tuis, infinitâ ratione plura hic continet, quàm opus sit. Ama Deum tuum, & grates illi habe, & ipsum glorifica, quantum teneris, & quantum ipse meretur. Tu facere id potes; habes namque animam Redemptoris tui, donatam tibi in Communione: ipsa est anima tua, & omnes boni ipsius affectus tui sunt: adhibe illos, ut exsolvas Deo cuncta debita tua: Urge hæc desideria, hosque bonos affectus, quantum potueris, promove, & videbis verum esse, quòd bonus Sacramentorum usus efficacissimum sit medium, quod Jesus Christus reliquit nobis, ut abundantissimè hauriamus è thesauro infinitorum meritorum suorum.

Quomodo proficere aliquis mirifice possit recipiendo Sanctissimum Sacramentum.

Hhhhh 2

CON-